

Den 1.
23. prosince

8:55 dopoledne

„Za dva dny jsou Vánoce. Není načase dát si pauzu?“

Lauren se na mě podívala a pokrčila rameny. „Já na tu schůzku musím. Richard fakt dělal psí kusy, aby si se mnou ten chlápek promluvil.“

Dveře do ložnice jsme zavřeli, ale Lukův pláč, který chrčel z chůvičky na kuchyňském pultě, ji stejně rušil. Natáhla se k ní a vypnula ji. Úplně stejně, jako vypínala posledních pár měsíců mě.

Rozhodil jsem rukama. „No jo, když to zařídil Richard, tak to se tvoje rodina musí samozřejmě další den obejít bez tebe.“

„Nezačíněj s tím zas,“ odsekla vztekle a pohodila hlavou. „Richard se mi alespoň snaží pomoci.“

Zavřel jsem oči, zhluboka jsem dýchal a v duchu jsem počítal do desíti. Vánoce už byly za dveřmi a nemělo smysl situaci hrotit. Pročísl jsem si rukou vlasy. Lauren stála a upřeně na mě hleděla.

Povzdechl jsem si.

„Myslím, že Lukovi není dobře,“ řekl jsem rozvážně. „Musíme zajít nakoupit jídlo na svátky, a jak už jsem říkal, já ještě potřebuju roznést pár dáreků.“

Moje nová sekretářka zapomněla doručit tučet osobních dáreků, které jsme vyrobili speciálně pro naše klienty.

Zapomněla na dárky pro klienty na Manhattanu, protože ti nebyli na seznamu mimoměstských adresátů. Když jsme na to přišli, už spěchala, aby stihla odjet na svátky za rodinou, a vzhledem k tomu, že FedEx a UPS nefungovaly, tak jsem se, já hlupák, svým partnerům nabídl, že dárky roznesu sám.

A už byl opravdu nejvyšší čas. Včera jsme jich s Lukem roznesli polovinu, oběhli jsme celou Little Italy a Chinatown, kde jsme měli pár menších náběhových partnerů, ale pořád mi zbývalo několik dáreků pro naše větší klienty. Lukovi se vycházka moc líbila. Byl to rozený světák, klidně šel ke komukoli, s kým jsme se setkali, a okamžitě s ním začal brebentit.

„To si vážně myslíš, že tvůj podnik udělá díru do světa několika pery s rytinami na násadkách?“

„V tom to není.“

Zhluboka se nadechla a její výraz zněžněl. „Zapomněla jsem na to. Promiň. Ale pro mě je tohle *opravdu* důležité.“

Očividně důležitější než my, pomyslel jsem si, ale držel jsem jazyk za zuby a snažil se tu myšlenku vyhnat z hlavy. Negativní myšlenky rády zapouštějí kořínky.

Lauren se zahleděla ke stropu. „Nemohl bys říct Susie...“

„Jsou celý den venku.“

„A co Borodinovi?“

Nehodlala to vzdát. V nastalém tichu jsem zkoumal maličký umělý vánoční stromček, který jsme si umístili na stůl vedle pohovky. Zvedl jsem oči k nebesům.

„Fajn. Nějak to vymyslím.“ Potrásl jsem hlavou, ale zvládl jsem úsměv. „Jdi na to a ať se ti daří.“

„Díky.“ Už si brala kabát a kabelku. „A jestli opravdu půjdete ven, nezapomeň Luka pořádně obléknout. Než půjdu, ještě za ním zaskočím a uklidním ho.“

Přikývl jsem a vrátil se k procházení nových webových stránek o využívání sociálních médií k podnikání. Web byl neskutečně pomalý. Několika stránkám trvalo celou věčnost, než se natáhly.

Lauren zašla do našeho pokoje a já jsem slyšel, jak mluví s Lukem. Vzala ho do náruče, chodila s ním po ložnici a pláč rychle ustal. O chvíli později se zase vynořila, už v kabátě, obešla pult, zlehka mě objala a políbila na tvář. Setřásl jsem ji. Hravě mě plácla. Usmál jsem se, a pak už vyšla ze dveří a byla pryč.

Jakmile odešla, šel jsem do ložnice omrknout Luka. Byl v postýlce, tulil se k dece a pořád ještě pofrukával, ale už byl klidnější. Vrátil jsem se ke svému laptopu a snažil se ještě pokračovat v průzkumu, jenže web byl pořád strašně pomalý a já jsem se nemohl zdržovat kontrolou routeru ani zjišťováním, jestli se nepokazilo něco jiného. Raději jsem to rovnou vzdal a rozhodl jsem se, že si nejdřív vyřídím to ostatní.

Nechal jsem si otevřeno a zaskočil jsem vedle k Borodinovým. Kdyby něco, tak pootevřenými dveřmi Luka uslyším.

Měli jsme poslední byt na konci úzké chodby. Na chodbě byl položený koberec a po celé délce se táhlo tlumené osvětlení. Když se vycházelo od nás, bydleli Susie a Chuck hned vedle nalevo a Borodinovi napravo.

Za Chuckem byli Pam a Rory, ti měli byt přímo naproti chodbě, která odbočovala z hlavní chodby k výtahům. Hned za Rorem začínal nouzový východ, schodiště přes pět pater až dolů. Pak tam bylo ještě dalších

pět bytů a na protějším konci, než jsme bydleli my, chodba končila u dveří do Richardova trojpodlažního apartmánu.

Irena mi otevřela na první zaklepání. Byli pořád doma a ona určitě stála hned u dveří a jako obvykle vařila. Jakmile se dveře otevřely, ovanula mě vůně pečených brambor, masa a kváskového chleba.

„Mi-chaj-li, privjot,“ pozdravila mě s vřelým úsměvem, který jí vyryl na obličej hluboké vrásky.

Bylo jí skoro devadesát, byla shrbená a při chůzi se šourala, ale v očích pořád měla jiskru. Nakolik byla stará, stejně jsem si vždycky dával pozor, abych se jí nějak nedotkl, přece jen byla v Rudé armádě, která porazila nacisty v ledových pustinách v severním Rusku. A jak mi ráda říkala: „Trója padla, Řím padl, ale Leninograd nepadl.“

Měla na sobě flekatou kuchyňskou zástěru se zelenou dírkovanou výšivkou a v ruce držela zmuchlanou utěrku. Druhou rukou mě zvala dál.

„Pojďte, pojdte.“

Letmo jsem zavadil pohledem o mezuzu, maličkou, nádherně vyřezávanou mahagonovou schránku, kterou měli pověšenou na futru. Kdy si jsem si myslel, že to je nějaké židovské ‚kouzlo pro štěstí‘, ale pak jsem pochopil, že to není jejím účelem. Spíš měla zahánět zlo.

Zaváhal jsem, odolával jsem pozvání.

Ne že bych nechtěl jít dál, ale vejít vždycky znamenalo skončit u talíře párků a hromady výčitek, že jsem moc hubený. Nutno říct, že jsem její kuchyň miloval a ještě víc jsem si vychutnával prosté potěšení z něčí péče. Cítil jsem se jako dítě, chráněné a rozmazlované, a žádná ruská babička, která si chce uchovat aspoň špetku sebeúcty, by se jinak nechovala.

„Je mi líto, ale mám trochu naspěch.“

Ať vařila, co vařila, vonělo to úžasně a já jsem si uvědomil, že odložit sem Luka by mi poskytlo skvělou příležitost se sem později vrátit a nechat se obskakovat.

„Nechci vás zneužívat, ale nemohli byste na pár hodin pohlídat Luka?“

Pokrčila rameny a přikývla. „Jistěže, Mi-chaj-li, vždyť víte, že se ani nemusíte ptát, da?“

„Díky. Musím ještě vyběhnout ven a vyřídit si pár pochůzek,“ odpověděl jsem, více vysvětlování nebylo zapotřebí. Uvnitř jsem letmo zahlédl jejího manžela Aleksandra. Podřimoval v lenošce u televize, kde zrovna vysílali nějaký ruský doják, a Gorbačov, svinutý do klubíčka, spal vedle něj.

Paní Borodinová znovu přikývla. „Přivedete ho?“

Přikývl jsem.

„A pořádně se oblékněte. Dneska je hodně pod nulou.“

Dal jsem se do smíchu. Už dvě ženy mi připomínaly teplé oblečení, a to jsem ještě ani nevyšel ven. *Možná jsem přece jen ještě dítě.* „Tady máme Fahrenheita, Ireno – mrzne, to ano, ale pod nulou ještě není. Pořád je, řekl bych, kolem deseti stupňů.“³

„No tak, však víte, jak to myslím.“ Trhla na mě bradou, ať už jdu, a obrátila se zpátky k plotně. Dveře nechala dokořán.

Vrátil jsem se zpátky do svého bytu a začal jsem pátrat v šatníku po nějakém zimníku, rukavicích a šále. Jenže vzhledem k tomu, kolik se tu platilo za každý metr, jsme si na všechny mimosezónní věci jako lyže, rukavice a tak pronajali sklad za městem.

A letos bylo pořád tak teplo, že jsem si tam zašel jen pro jednu zimní bundu, a teď jsem si vzpomněl, že ji Lauren včera odnesla do čistírny. S povzdechem jsem sundal z ramínka tenké černé sako, vytáhl jsem batoh s dárky a šel si do ložnice obléknout svetr.

Luke byl vzhůru a uviděl mě, hned jak jsem vstoupil. Tvářičky mu hořely.

„Není ti dobře, chlape?“ zeptal jsem se a shýbl se pro něj. Čelíčko měl horké a celý se potil. Kromě toho měl mokrou plínku, tak jsem ho ještě rychle přebalil, natáhl jsem mu bavlněné tričko, lacláče a tlusté ponožky a pak jsem ho vzal k sousedům.

I když mu nebylo dobře, při pohledu na Irenu se zmohl na svůj zubatý úsměv.

„Ach, dorogoj!“ zvolala vroucně a vzala mi polospícího Luka z náruče. „Jemu není dobře, *něť?*“

Pohládl jsem Luka po hlavičce. Vlasy měl slepené a zpocené.

„No jo, asi není.“

Přivinula si Luka k prsům. „Nedělejte si starosti, já se postarám. Jděte.“

„Díky. Kolem oběda budu zpátky.“ S úsměvem jsem povytáhl obočí, a podle toho, jak se na mě podívala, jsem hned věděl, že mě tu po návratu bude čekat hostina.

Dala se do smíchu a zavřela dveře.

³ V originále autor používá v celé knize americké jednotky včetně stupňů Fahrenheita. V českém překladu došlo k převedení jednotek na české. Jedinou výjimkou je tato pasáž, kde dochází ke střetu uživatelů rozdílných jednotek – Američanky původem z Ruska, která setrvačně uvažuje ve stupních Celsia, a rodilého Američana – pozn. red.

Dítě je tak úžasná věc. Než jsme měli Luka, proploval jsem životem v úvahách, k čemu to všechno vlastně je, a marně jsem se snažil utřídit si své naděje, sny a obavy. A pak, zničehonic, na mě hleděla malá verze mého já a všechno se rázem vyjasnilo. Smyslem mého života bylo chránit a pěstovat tento nový život, milovat ho a učit ho všemu, co znám.

„Zapomněl jsi na něco?“

„Eh?“

Na chodbě před svým bytem stála Pam. Byla to zdravotní sestra, a podle toho, že na sobě měla uniformu, šla zrovna do práce. Docela jsme se s ní a s jejím manželem Rorym spřátelili, ale tak pevný a pohodový vztah jako se Susie a Chuckem se mezi námi nerozvinul.

Potíž byla v tom, že Pam a Rory byli přísní vegani, a i když jsem s tím neměl problém, nějak to mezi námi otevřelo propast. Cítil jsem se provinile, když jsem před nimi jedl maso, a divně zřejmě vypadal dokonce i pouhý fakt, že jím maso, i když mě mockrát ujišťovali, že jim to nevadí a že je to každého věc.

Ale i tak jsem měl Pam moc rád. Byla to velmi atraktivní blondýnka a bylo těžké ji nemít rád. Zatímco o Lauren se dalo hovořit jako o klasické krásce, Pam byla smyslnějšího druhu.

„Ne, jen jsem byl zrovna odložit Luka.“

„To jsem viděla,“ rozesmála se. „Hluboké myšlenky, co?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem, potřásl jsem hlavou a šel jsem dál s ní. Pracovala pro Červený kříž a v současné době docházela na stanici s krevní bankou jen pár bloků odtud. „Pořád pouštíte žilou, dokonce i před Vánoci?“

„To je období dávání, ne? Kdypak k nám konečně zajdeš i ty?“

Výtah zacinkal v našem patře a dveře se otevřely. Byl jsem v pasti.

„Eh, no, víš,“ odkašlal jsem si rozpačitě, „mám spoustu práce.“

„Všichni mají pořád spoustu práce, ale zrovna o svátcích ji potřebujeme nejvíc.“

Nechal jsem ji nastoupit do výtahu první. Teď jsem se cítil dvojnásob provinile. Než jsem se stihl zarazit...

„Víš co? Zajdu k vám hned teď.“ *Hele, vždyť jsou Vánoce*, říkal jsem si v duchu. *Co ti to udělá.*

„Opravdu?“ rozzářila se. „Zatáhnu tě rovnou dovnitř.“

Z té domnělé narážky se mi do tváře vehnala krev. „To bude skvělé.“

Mlčky jsme čekali, až výtah dosedne v přízemí.

„Tohleto ti nebude stačit.“

„Co?“

Dívala se na moje tenké sako.

„Venku mrzne. Copak jsi neviděl meteorologické výstrahy? Nejchladnější Vánoce od roku 1930. To bylo řečí o globálním oteplování,“ zasmála se.

„Mělo by se spíš mluvit o globálním zateplování,“ zažertoval jsem.

Obrátila se ke mně.

„Ty hodně vysedáváš na internetu, že?“

Pokrčil jsem rameny, jako že jo.

„Všiml sis, že se dneska ráno skoro nedalo dostat na web?“

To mě zaujalo.

„Všiml. Vy jste taky na roadrunneru?“ *Určitě šlo o nějaký domovní problém s přenosem.*

„Ne,“ odpověděla. „Ale na CNN hlásili, že je to nějaký virus nebo co.“

Výtah se zastavil v přízemí a otevřel se.

„Virus?“

11:55 dopoledne

Dárcovství krve trvalo déle, než jsem čekal. Pam mě sice vzala hned na řadu, ale když jsem konečně s koblihou v ruce opustil Červený kříž a chytil taxík do Midtownu, bylo už čtvrt na jedenáct.

Rozhodl jsem se, že nejdřív objednu čtyři klienty v centru města, nechám jim tam dárky – případně potřesu rukou tomu, kdo tam bude – a cestou zpátky se stavím na nákup v potravinách. Pak zaskočím domů, vyložím tam jídlo a zkontroluju Luka, přičemž něco zakousnu s Irenou, a nakonec se vydám s dárky na Finacial District za posledními dvěma klienty a případně si s nimi dám nějakou tu vánoční skleničku.

Těžko říct, jestli mě vzpružil dobrý pocit z dárcovství krve nebo snad omámil nedostatek kyslíku a červených buněk, ale můj výlet do Midtownu nabral filmovou auru. Jako uhranutý jsem hleděl z taxíku na rušné ulice plné lidí, zachumlaných v čepicích a šálách proti nečekaně ostřejmu mrazu, kteří se vydali za svátečními nákupy. Vzrušení vánočního New Yorku mě dočista pohltilo.

První zastávku jsem měl u Rockefellerova centra, kde jsem předal dar, a pak jsem nejmíň deset minut stál venku a díval se na vánoční strom. Ta energie a vitalita byla tak úžasná, že jsem se dokonce několika turistům nabídl, že je vyfotím.

Dál moje trasa vedla kolem hotelu Plaza, Central Parku a obloukem zpátky. Psal jsem si s Lauren, co mám koupit k jídlu, ale poslední půlhodinu už mi neodpovídala.

Když jsem skončil s obchůzkami v Midtownu, vzal jsem si taxíka a nechal jsem se hodit zpátky do Chelsea k Whole Foods, kde jsem si po půlhodinovém křižování uličkami naplnil nákupní vozík a v povznesené vánoční náladě jsem konečně dorazil k frontě u pokladny.

Byla obrovská.

Deset minut jsem čekal a mezitím jsem si párkrát zkontroloval e-mail, a nakonec jsem se zeptal otrávené ženy před sebou, co se děje.

„Nevím,“ odpověděla přes rameno. „Vypadá to, že mají nějaké problémy s pokladnami.“

„Mohla byste mi pohlídat vozík? Zajdu se tam podívat.“

Nechal jsem u ní vozík a vydal jsem se k pokladnám. Jak jsem se prodíral dopředu, dav houstl a končil chumlem rozzuřených zákazníků.

„Proč prostě nemůžete vzít hotovost?“ rozčiloval se jeden.

„Pane, my vás nemůžeme nechat odnést si z obchodu nic, co není načené,“ odpověděla vyděšená mladá pokladní, která se bezmocně oháněla čtečkou čárového kódu.

Protáhl jsem se za pokladny a oslovil jsem rovnou pokladní.

„Co se děje?“ zeptal jsem se jí.

Obrátila se ke mně: „Pořád to ještě nefunguje, pane.“

Byla nervózní, určitě si myslela, že jsem manažer.

„Vysvětlete mi znovu a přesně, co se stalo, od začátku.“

„Prostě přestaly fungovat čtečky. Už hodinu čekáme na technika, ale nic,“ odpověděla. A šeptem dodala: „Psala mi moje sestřenice z Upper East Side, že to u nich v obchodě vypadlo taky.“

Ten rozčilený obrovský Hispánec mě popadl za loket. „Hele, brácho, já už chci prostě vypadnout. Copak nemůžete vzít hotovost?“

Rozhodil jsem rukama. „O tom já nerozhoduju.“

Pátravě se na mě podíval. Čekal jsem výbuch vzteku, ale on vypadal spíš vylekaně.

„Seru na to. Čekám tu už hodinu.“ Hodil před nás na pult pár dvacek. „Drobné si nech, kámo.“

Popadl své sáčky s potravinami a začal se prodírat ven. Několik přihlížejících se protlačilo dopředu a taky nechali na pultu peníze. Několik dalších prostě vzalo nákup a odcházelo bez placení.

„Co se to děje?“ zamumlal jsem nahlas. Nebylo normální, aby Newyorčané začali krást.

„To ty zprávy, pane. Číňané,“ odpověděla pokladní.

„Jaké zprávy?“

„Ta letadlová loď či co,“ dodala ještě, ale to už jsem se prodíral ke dveřím. Najednou jsem dostal iracionální strach o Luka.

2:45 odpoledne

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Přecházel jsem sem a tam před obrovskou plochou televizí, která zcela opanovala jednu stěnu v Chuckově bytě.

„Říkal jsem si, že by sis myslel, že jsem zase paranoidní,“ odpověděl Chuck. Obrazovku za mnou zaplnily rozmazané záběry letadlové lodě, z které se kouřilo.

Hnal jsem se k Borodinovým jako o život a nezdvořile jsem na ně zabušil. Cestou pěšky těch pár bloků od Whole Foods jsem si ještě vyhledával zprávy na smartphonu. Internet reagoval neskutečně pomalu.

V Jihočínském moři došlo k nějakému neštěstí. Havarovalo tam čínské vojenské letadlo. Číňané tvrdili, že to byl útok Američanů, ale americké ozbrojené složky popíraly, že by s tím měly cokoli společného, a tvrdily, že to byla nehoda. Všude ve zprávách byl guvernér severočínské provincie Šan-si, který tvrdil, že to byl válečný akt.

Když jsem dorazil, byl Luke v pořádku, jen horečka mu ještě stoupla. Měl zavřené oči, byl hrozně zpocený a Irena mi říkala, že většinu času, co jsem byl pryč, proplakal. Nechal jsem ho ještě u Borodinů spát a zaskočil jsem naproti k Chuckovi.

„Tak ty sis myslel, že to není až tak důležité, abys mi to říkal?“ vyjel jsem na něj nevěříčně.

„Ne, v tu chvíli mi to tak důležité nepřipadalo.“

V pozadí už zase běželo zpravodajství CNN. *„Zdroje v Pentagonu odmítají jakoukoli zodpovědnost za havárii čínského vojenského letadla s tím, že to byl důsledek nezkušenosti čínských ozbrojených sil v provádění námořních leteckých operací...“*

„Tak tobě celý týden nedodávají do restaurací potraviny a ty sis myslel, že by mě to nezajímalo?“

„... jedovatý trojský kůň už se rozšířil na DNS servery po celém světě. Číňané odmítají odpovědnost, ale větším problémem je teď virus Scramble, který napadl logistické systémy...“

„Myslel jsem si, že to spolu nesouvisí,“ odpověděl Chuck. „Problémy s počítači máme přece pořád.“

Virus, který shodil logistiku FedEx a UPS, zrychlil a napadl skoro všechny ostatní softwary komerční distribuce. Kolečka světového zásobovacího řetězce se zadrhla.

„Četl jsem hackerské diskusní fórum,“ dodal vstřícně Chuck. „Říkají, že UPS a FedEx jsou soukromé systémy a že z toho, jak rychle se virus šíří, lze usuzovat, že v sobě musí mít stovky specifických ‚nultých dnů‘.“

„Co to je?“ zeptala se Susie.

Seděla na pohovce vedle Chucka a pevně objímala Ellarose, která napjatě sledovala, jak chodím kolem dokola jako tygr v kleci, až se jí z toho hlavička kymácela. Susie byla pravá jižanská kráska, štíhlá brunetka s dlouhými hedvábnými vlasy a pihami od sluníčka, ale v krásných hnědých očích teď sídlila starost.

„To je nějaký nový virus, že?“ troufnul si Chuck s pohledem na mě.

Nebyl jsem zrovna bezpečnostní expert, ale byl jsem elektroinženýr a mou specializací byly počítačové sítě. Zrovna včera jsem s kolegy diskutoval na téma bezpečnosti v tomto oboru.

„Svým způsobem,“ odušil jsem. „Nultý den označuje zranitelnost softwaru, která ještě není zdokumentovaná. Útok nultého dne využívá nějaké dosud neznámé slabiny v systému. Je to prostě útok, který byl zatím analyzován nula dní.“

Každý systém měl slabiny. Ty, které byly ‚známé‘, se obvykle vysprávaly nebo zalepily. Seznam známých zranitelných míst, určený pro tisíce prodejců komerčních softwarů na celém světě, se rozšiřoval řádově o stovky týdně.

Vzhledem k tomu, že typická korporace, uvedená ve Fortune 500, používala tisíce softwarových programů, čítal její seznam zranitelných míst běžně desítky tisíc položek. Byla to absurdní hra napadených proti protivníkovi, jemuž stačilo, aby zůstala otevřená jedna jediná škvíra z doslova milionů, které musela společnost neustále zacelovat.

Jenže zatímco se seznamem známých slabin se ze všech sil snažili všichni, ať z privátní či státní sféry, alespoň držet krok, u neznámých slabin neboli ‚nultých dnů‘ byla situace mnohem horší. Proti nim nebyla v zásadě žádná obrana, protože z podstaty věci se o útočných virech vůbec nevědělo.

Oba na mě tupě zírali.

„To znamená, že jde o útok, proti kterému nemáme žádnou obranu.“

Stuxnet, virus, který poškodil íránskou jadernou energetiku, využil k proniknutí do napadaného systému zhruba deset nultých dnů. Byl to jeden z prvních veřejně známých příkladů sofistikovaných kyberzbraní nového druhu. Jejich vývoj stojí spoustu času a peněz, takže by je nikdo nevypustil jen tak, bez konkrétního záměru.

„Co tím myslíš, že proti takovým útokům nemáme žádnou obranu?“ zeptala se Susie. „Kolik takových útoků je? Copak to nemůže vláda zarazit?“

„Vláda má zájem hlavně na tom, aby se v tomto směru chránil soukromý sektor sám,“ odpověděl jsem. „Kromě toho nikdo ani netuší, jakými všemi způsoby můžeme být napadeni.“

CNN přeskočila na diskusi mezi čtyřmi komentátory a analytiky. *„Mně dělá starosti to, Rogere, že počítačové viry, zejména tak sofistikované jako tento, jsou obvykle určeny k infiltraci do počítačových sítí s cílem získávání informací. Jenže tyhle na to nevypadají. Tyto prostě počítačové systémy likvidují.“*

„Co to znamená?“ zeptala se Susie s pohledem upřeným na televizi.

A jako v odpověď na její otázku se analytik podíval přímo do kamery a pomalu řekl: *„Jediné, co z toho mohu usuzovat, je, že jsme byli záměrně napadeni s jediným cílem: napáchat co nejvíce škod.“*

Susie si přitiskla ruku na ústa. Mlčky jsem se posadil k nim a znovu, snad už postě, jsem se snažil dovolat Lauren.

Kde je?

5:30 odpoledne

„Promiň.“

Lauren umíněně svírala Luka v náručí. Když jsme ho vyzvedávali od Borodinů, strašlivě, křečovitě vzlykal. Snažil jsem se ho nakrmit, ale nechtěl nic jíst. Čelíčko měl rozpálené.

„Promiň‘ to tak úplně nevyřeší,“ postěžoval jsem si. „Hele, půjč mi Luka zpátky. Pokusím se ho nakrmit ještě jednou.“

„Mě to tak mrzí, broučku,“ šeptala Lauren. Lukovi, ne mně. Zoufale ho tiskla sobě, vrtěla hlavou a nechtěla se ho vzdát. Tváře jí z venkovního mrazu zčervenaly, vlasy měla rozčuchané.

„Proč jsi mi, sakra, čtyři hodiny neodpovídala na esemesky?“

Byli jsme zase doma. Lauren seděla v kožené lenošce, já proti ní na pohovce. Venku už byla tma. Celé odpoledne jsem se snažil s Lauren spojit, ale byla totálně nedostupná. V půl šesté se najednou objevila u Chuckových dveří a ptala se, co se děje a kde je Luke.

„Měla jsem vypnutý telefon. Zapomněla jsem na to.“

Raději jsem se vyhnul dotazům, co dělala.

„A to sis nevšimla, co se děje?“

„Ne, Miku, nevšimla. Celý svět nesedí před CNN. Když jsem to zjistila, letěla jsem rovnou domů, jenže nikde nebyl žádný taxík a dvojka a trojka nejezdily, takže jsem musela jít v tom mrazu dvacet bloků pěšky,“ bránila se. „Snažil ses někdy utíkat na vysokých podpatcích?“

Zavrtěl jsem hlavou a zvedl jsem oči k nebesům. Všichni jsme měli nervy nadranc a nemělo smysl se hádat. Zhluboka jsem dýchal a napětí povolilo.

„Co kdyby ses ho pokusila nakrmit ty?“ navrhl jsem mile. „Možná, že od mámy by si vzal.“

Luke už přestal plakat a jen popotahoval. Byl, chudák, celý usoplený. Vytáhl jsem z plastového pytlíku na konferenčním stolku vlhký ubrousek, vstal jsem a natáhl se k němu, abych ho trochu očistil. Bránil se, uhýbal hlavičkou sem a tam, odtahoval se ode mě.

„Je opravdu celý rozpálený,“ řekla Lauren. Pozorně se mu zahleděla do obličeje a přitiskla mu ruku na čelo.

„Je to jen drobné zimní nachlazení,“ uklidňoval jsem ji. Vypadal mizerně, ale nebylo to až tak zlé.

Zacinkal mi mobil, že mi přišla textovka. Lauren taky zabzučel mobil a skrz otevřené dveře jsem slyšel, že i Chuckovi a Susie se ozvaly mobily. Svrástil jsem čelo, vytáhl jsem telefon z kapsy, natukal jsem kód, abych ho odblokoval, a otevřel jsem novou zprávu.

„Varování státního zdravotního ústavu – hromadný výskyt případů ptačí chřipky H5N1 v New Yorku a Connecticutu. Vysoce patogenní virus. Veřejnosti se doporučuje nevycházet z domu. Vyhlášena mimořádná uzavírka Fairfield County a Financial District i přilehlých oblastí na Manhattanu.“

Přišlo to ze servisu newyorských výstražných sdělení, na který nás napojil Chuck.

„Co je to?“

Četl jsem tu zprávu znovu a znovu a pak jsem s hrůzou vzhlédl a zjistil jsem, že Lauren holou dlaní utírá Lukovi z obličeje sople a líbá ho na tvář. Vybavilo se mi, jak jsem v předešlých dnech bral Luka ven na schůzky se svými klienty. Před očima mi defilovaly obrázky Luka líbaného lidmi v Chinatownu, Little Italy, všude možné. A k tomu všemu té čínské dvojici u nás na chodbě právě přijeli na návštěvu rodiče. *Ohrozil jsem ho nějak?*

„Co je?“ vylekala se Lauren, když mě viděla.

„Zlato, odlož Luka na vteřinku a jdi si umýt ruce.“

Slova vycházející z mých úst mi zněla cize, jako by je říkal někdo jiný. Srdce mi divoce bušilo, myšlenky se splašily. *Je to jen falešný poplach, je to jen nachlazení.* Do žil mi opět vproudil ten iracionální strach, který mě včera poháněl z Whole Foods domů.

„Jak to myslíš, že ho mám odložit?“ vyjela na mě Lauren.

Vycítila, že mám strach.

„Miku! O čem to mluvíš? Co je v té zprávě?“

Ve dveřích se objevil Chuck a Lauren k němu vzhledla. Mezitím jsem sebral z pohovky deku, přešel jsem se k nim, ovinul jsem deku kolem Luka a opatrně jsem se jí ho pokusil vzít.

„Je to jen předběžné opatření, pro jistotu,“ řekl konejšivě Chuck a pomalu, aby nevyvolal zbytečný poplach, vešel dovnitř. „Jsem si jistý, že je to jen nešťastná shoda okolností. Vždyť ani nevíme, co se děje.“

„Co že nevíte?“

Lauren se mi zadívala do očí a s důvěrou, i když nechápavě, mi Luka odevzdala.

„Přišla zpráva, že vypukla ptačí chřipka,“ řekl jsem tiše.

„COŽE?“

„Ve zprávách o tom nic nebylo...“ začal Chuck a zrovna v tu chvíli jsme z jejich bytu uslyšeli televizního hlasatele: *„Naléhavá zpráva – z nemocnic v oblasti Connecticutu jsme právě dostali hlášení o viru ptačí chřipky...“*

„Okamžitě mi Luka vrať!“ vyhrkla Lauren, vyskočila a vytrhla mi ho z náručí.

Neodporoval jsem. Zlostně mě zpražila pohledem a já jsem se provínil stáhl.

„On má pravdu, Lauren,“ řekl Chuck a pomalu postupoval k ní. „Jsem si jistý, že o nic nejde, jenže tohle se netýká jen vás tří. Ohrožuje to všechny.“

„Tak se od nás držte dál!“

Vyčítavě se obrátila ke mně.

„Tak tohle byla tvoje první reakce? Zavřít naše batole do karantény?“

„... epidemiologická centra v Atlantě nemohou vypuknutí ptačí chřipky potvrdit ani vyvrátit; říkají, že nevědí, odkud výstrahy pocházejí, ale že místní pohotovosti...“

„Tak jsem to nemyslel. Já jsem měl strach o tebe,“ zamával jsem na ni na vysvětlení dekou. „Vždyť já ani nevím, co se má správně dělat, když přijde hlášení o smrtícím viru.“

Zrovna když se Lauren nadechovala k řízné odpovědi, objevila se za Chuckem Susie. Na jedné ruce chovala Ellarose, druhou se hlásila o slovo.

„Uklidněte se všichni. Teď není čas na nějaké hádky. Já vím, že mezi vámi dvěma to v poslední době trochu jiskří, ale to teď musí přestat.“

A se zdviženou rukou napochodovala doprostřed místnosti jako generál.

„Susie, myslím, že bys měla odnést Ellarose zpátky do...“

„Ne, ne,“ zamávala zamítavě rukou. „Jestli se něco stalo, tak už se stalo a jedeme v tom všichni společně.“

Ellarose uviděla Luka, zapištěla a usmála se. Chudák oteklý a zahleňný Luke se na ni ohlédl a snaživě se na ni zazubil.

„Nedělejme z komára velblouda,“ pokračovala Susie. „Luke je kapku nachlazený, to je všechno. Dneska je bláznivý den, tak se všichni uklidněme.“

Její rázný proslov zabral, napětí začalo vyprchávat.

„Co kdybych prostě vzal Luka na pohotovost, abychom měli jistotu,“ navrhl jsem po chvíli. „Jemu je špatně a já půjdu rád.“ Usmál jsem se na Lauren. „Jen pro jistotu.“

„Zadrž! Tohle by mohlo být to nejhorší, co bys mohl udělat,“ namítl Chuck. „V případě opravdové epidemie jsou nemocnice tím posledním místem, kam by měl člověk chodit.“

„Ale co když se opravdu nakazil?“ odsekl jsem. Málem mi přeskakoval hlas. „Já chci vědět, co mu je, ať je to, co je to. Musím se o něj nějak postarat.“

„Půjdeme společně,“ řekla tiše Lauren a obdařila mě slaboulinkým záchvěvem úsměvu.

Chuck se podvolil. „Skočím dolů a přinesu vám nějaké roušky,“ sdělil nám. „Alespoň roušky byste si měli vzít.“

Susie ho sjela hněvivým pohledem.

„No co je, jsem jen praktický. Ptačí chřipka je dvakrát smrtelnější než dýmějový mor.“

„Co tě rafló?“ vyhrkla podrážděně Susie.

„Je to dobrý nápad,“ souhlasila Lauren a pevně k sobě Luka přivinula. „Přines nám roušky.“

Chuck sešel dolů do své kóje hledat roušky a my jsme se mezitím přesunuli zase k nim a dívali se na CNN. Vrátil se nahoru ověšený sportovními taškami s výstrojí a jídlem.

Složil náklad uprostřed místnosti, zalovil v taškách a vytáhl pytlíky zmražených sušených potravin. Následovala tábornická výbava a na třetí pokus našel ochranné zdravotnické roušky. Vypadaly stejně jako ty, co si je člověk bere, když používá barvu ve spreji. Podal nám je a s dalšími se vypravil na chodbu, že je roznese po sousedech.

Kromě roušek se nám snažil vnutit gumové rukavice, ale Lauren je odmítla a já taky. Představa, že držíme našeho maličkého synka v gumových rukavicích, že se před ním chráníme, jako by to byl nějaký vyvrhel, byla na nás už moc. O tom se nedalo ani vážně uvažovat. A jestli onemocněl tím, o čem se mluvilo ve zprávách, tak už jsme nakažení byli, takže by to stejně nemělo žádný smysl.

Roušky sloužily spíš k ochraně lidí okolo nás.

Ale venku – kdo ví? Luke byl pravděpodobně jen nachlazený, zato v nemocnici mohla být spousta lidí opravdu nakažených virem. Bylo to těžké rozhodování, jenže jsme potřebovali mít jistotu, že Lukovi nic vážného nehrozí. Nakonec jsem si jedny ty latexové rukavice strčil do kapsy u džínů.

Susie se zašla podívat, jestli už není doma Pam, ta zdravotní sestra. Napadlo mě, že by se mohla na Luka podívat ona. Nebo nás propašovat do nějaké nemocnice zadním vchodem. Ale měli jsme smůlu. Ani ona, ani Rory nebyli doma. Zkusili jsme jim zavolat, ale mobilní síť byla kompletně přetížená.

Zatímco nám Chuck uděloval přednášku o rozpoznávání infekčních chorob a důrazně nám kladl na srdce, abychom se ničeho nedotýkali a nesašli si na obličej, já jsem hledal v Bílých stránkách adresy blízkých klinik a nemocnic a poznamenával jsem si je na papír. Úleva byla už jen to, že jsem vůbec našel telefonní seznam. Byl zastrčený ve spodním šuplíku v kredenci v kuchyni. Tuhle věc jsem neviděl už roky.

Jistěže jsem si nejdřív chtěl otevřít na smartphonu mapu, jenže displej zůstal neoblomně prázdný. Na mobil se prostě žádná data nestahovala. A po krátké záplavě ustaraných mailů od přátel ustal i obvyklý proud zpráv.

Na internet jsem se nemohl dostat vůbec.

Ani na smartphone ani na laptop se nestahovaly žádné webové stránky či přinejmenším nic srozumitelného. Když jsem zkusil Google, buď

se nenatáhlo nic a na monitoru vyskočilo hlášení o chybách: „DNS server nelze najít“, nebo se – někdy – stáhla nějaká málo navštěvovaná stránka o turistických lokalitách v Africe či nějaký studentský blog.

A tak jsem si dělal poznámky na papír.

Když jsme odcházeli z bytu, dobrá polovina našich sousedů postávala na chodbě. Roušky měli uvázané, ale stažené a tiše si povídali, a když jsme mezi nimi procházeli k výtahům, rozestupovali se a uhýbali hlavně před Lauren, která nesla Luka. Čínská rodina na konci chodby moudře zůstala uvnitř. Richard zavolal do své autoslužby, aby nás odvezli, a já jsem mu chtěl poděkovat, ale když jsem mu podával ruku, ucukl, přetáhl si roušku přes obličej a zamumlal, ať si raději pospíšíme.

Venku na nás čekala Richardova černá Escalade s řidičem Markem, který měl rovněž roušku. Já jsem se s ním setkal prvně, ale Lauren už ho očividně znala docela dobře.

Nejdříve jsme zkusili Presbyteriánskou kliniku na Dvacáté čtvrté, která byla hned za rohem. V seznamu byla vedená jako otevřená, ale když jsme tam přijeli, říkali nám lidé, kteří vycházeli ven, že je zavřeno. Objeli jsme to do blízké kliniky Beth Israel, ale tam už se táhla fronta až na ulici.

Ani jsme nezastavili.

Lauren něžně kolébala Luka, zabaleného v dekách, na klíně a tiše mu pobrukovala ukolébavky. Zase se rozplakal, ale pak toho nechal a teď popotahoval a kroutil se. Cítil, že se něco stalo, že máme strach.

To nejteplejší, co jsme v našem šatníku našli pro Lauren, byla kožená bunda a šála, a já jsem měl tenké černé sako a svetr ještě od předtím. V Escaladě bylo teplo, ale venku zalézal mráz pod nehty.

Zničehonic jsem si začal dělat starosti, jestli nás ten řidič, Marko, někde nenechá, až se začne připozdívat. *Určitě má někde rodinu, o kterou si taky dělá starosti.* Sehnat taxík by bylo při tom všem, co se dělo, nemožné, a metro podle toho, co říkala Lauren, taky nefungovalo. Snažil jsem se s Markem promluvit, ale ten jen řekl, ať si neděláme starosti, že je všechno v pohodě a že se na něj můžeme spolehnout.

Stejně jsem si dělal starosti.

Z newyorských ulic se vytratila slavnostní, sváteční atmosféra a vanula z nich zima a zmar. Před obchody s potravinami, ať mraženými, či čerstvými, stály dlouhé fronty, stejné to bylo před bankomaty a na čerpacích stanicích čekaly na benzin dlouhé kolony aut.

Vzpomínky na minulé bouře a epidemie na Newyorčany těžce doléhaly.

Lidé na ulicích ve spěchu vláčeli tašky a balíky, které nijak nepřipomínaly vánoční dárky, nikdo nemluvil, všichni klopili oči k zemi. Newyorčané pořád podvědomě žili v obavách, že se jejich město opět stane terčem katastrofy, a podle svěšených ramen a kradmých pohledů to vypadalo, že monstrem strachu už zase zvedá hlavu.

Byla to kolektivní rána, která se nikdy úplně nezahojila a nakazila každého, kdo sem přišel. Když jsme se s Lauren přistěhovali do Chelsea, dělalo jí starosti, jestli nejsme moc blízko u Financial District. Říkal jsem jí, ať není hloupá. *Co když jsem se naopak strašlivě mylil já?*

Zastavili jsme u newyorské pohotovosti na Deváté, mezi Patnáctou a Šestnáctou. Bylo tam natřískáno, a ne všichni vypadali jako nemocní. Někteří vypadali jako šílení. Městská střeva začínala vyhrězávat.

Vylezl jsem ven a pokusil jsem se promluvit s policií a zdravotnickými zřízenci u vchodu, ale všichni jen vrtěli hlavou a říkali, že takhle to vypadá po celém městě. Chodil jsem kolem a snažil jsem se najít někoho, s kým by se dalo promluvit, někoho, kdo by nám mohl pomoci. Lauren čekala v autě a nespouštěla ze mě oči. Nakonec mi jeden policajt navrhl, ať zkusíme dětskou kliniku sv. Judy nahoře u Penn Plaza na Třicáté čtvrté.

Naskočil jsem do auta.

Cestou k sv. Judovi se Luke znovu rozplakal. Křečovitě vřiskal a s každým drásavým zakvílením zbrunátněl v obličejíčku ještě víc. Lauren se celá třásla a taky se rozplakala. Objal jsem je a sliboval jsem jí, že všechno dobře dopadne. Když jsme konečně dojeli ke sv. Judovi, zjistili jsme, že před příjmem žádná fronta není, a tak jsme vyskočili z auta a běželi dovnitř, kde byla hlava na hlavě.

Sestra na příjmu nás rychle prohlédla, vyměnila nám roušky za obličejové masky s filtrem N95 a okamžitě nás nechala zahnat na pokoje, přečpané dalšími rodiči s dětmi. V jednom koutě, hned u stříkající vodní fontánky pod žlutnoucími plakáty o významu potravinové pyramidy pro dětské zdraví, jsem našel pro Lauren židli a tam jsme čekali několik hodin. Konečně se objevila další sestra a odvedla nás na vyšetřovnu se slovy, že k lékaři se dostat nelze, ale že se na to podívá sama.

Sdělila nám, že to vypadá na nachlazení a že v jejich nemocnici žádné případy ptačí chřipky nejsou. Ujistila nás, že nemají potuchy, o čem se to ve zprávách mluvilo, dala nám nějaký dětský tylenol a zdvořile, leč neústupně nás požádala, abychom šli domů. Nic víc jsme udělat nemohli.

Cítil jsem se bezmocný.

Marko dodržel slovo a čekal na nás venku. Mrzlo, až praštělo. Než jsem došel ten kousek k autu a otevřel dveře Lauren a Lukovi, dočista

jsem ztratil cit v rukou. Vítr mi profoukl tenké sako a s každým unaveným výdechem se od úst odvíjely dlouhé obláčky páry.

Začalo drobně sněžit. Představa bílých Vánoc mě obvykle nadchla, ale teď mi to přišlo zlověstné.

Když jsme jeli zpátky, bylo v New Yorku ticho jako v márnici.

3:35 ráno

„Já je tady nenechám!“ křičela Susie nahlas, že jsem ji slyšel i přes dveře.

„Nic takového jsem neřikal,“ odpověděl Chuck tišeji.

Postával jsem na chodbě a váhal, ale nakonec jsem zaklepal. Přiblížily se kroky, dveře se otevřely, na chodbu proniklo jasné světlo. Oslepeně jsem zamžoural a usmál jsem se.

„Eh, ahoj,“ řekl rozpačitě Chuck a podrbal se na šíji. „Počítám, žeš to všechno slyšel?“

„Ani ne.“

Usmál se. „Eh-ah. Jste v pohodě? Nedáš si čaj? Heřmáněk nebo tak něco?“

Zavrtěl jsem hlavou a vešel jsem dovnitř. „Ne, díky.“

V jejich dvoupokojovém bytě, jen maličko větším, než jsme měli my, stálo plno beden a pytlů. Susie seděla na pohovce jako oáza klidu uprostřed zmatku a tonula v rozpacích. Roušky neměli a tak jsem si tu svou sundal.

„Tys dostal novou roušku?“ zajímal se Chuck.

„Dali nám N95 či co,“ odpověděl jsem. „Ani nevím, co to znamená.“

Chuck si odfrkl. „N95, jo? Ta, kterou jsem vám dal já, byla mnohem lepší než pětadevadesát procent. Neměli jste jim je tam nechávat. Dodám ti nějaké další.“

„Vypadá to tady, jako by se připravoval na třetí světovou, že?“ zasmála se Susie. „Opravdu nechceš čaj nebo něco teplého?“

„Teplého ne, ale možná ostřejšího.“

„Aha, no jo,“ pochopil Chuck, odebral se do kuchyně a obratem vyčaroval z kredence láhev skotské a dvě sklenky. „S ledem, nebo bez?“

„Čistá stačí.“

Štědře nalil do obou sklenic.

„Tak co Luke?“ zeptala se Susie. „Co říkali doktoři?“

„Nepodařilo se nám žádného sehnat. Dívala se na něj nějaká sestra a nic moc nám neřekla, jen že to na ptačí chřipku nevypadá. Má skoro čtyřcítku horečku. Lauren si s ním zalezla do postele. Prozatím oba spí.“

„To je dobrá zpráva, ne? Když už jste byli pryč, vrátila se Pam a říkála, ať ji klidně vzbudíme, kdykoli budete chtít. Myslím, že promovala z tropické medicíny.“

Nebyl jsem si jistý, jak by nám mohla tropická medicína v této situaci pomoci, ale bylo mi jasné, že se mě Chuck snaží uklidnit. Mít Pam nablízku člověku opravdu dávalo pocit jistoty.

„To může počkat do rána.“

„Co bys řekl drobné dovolené ve Virginii?“ zeptal se Chuck, když mi podával panáka.

„Ve Virginii?“

„Jo. V našem starém rodinném srubu v horách u Shenandoah. Je to v rezervaci a v celých horách je jen pár srubů.“

„Aha,“ odušl jsem. Už mi svítalo. „Přišel čas vzít roha?“

Ukázal na televizi. Pořád běžela, jen zvuk byl ztlumený. Titulky CNN, které se sunuly po horní liště, se týkaly hlášení o vypuknutí ptačí chřipky v Kalifornii.

„Nikdo neví, co se děje, sakra. Polovina země si myslí, že za tím jsou teroristé, ta druhá to považuje za útok Číňanů a další si myslí, že to nic není.“

„Docela dost polovin.“

„Jsem rád, že ti zůstal smysl pro humor.“

Dal si doušek skotské, sebral z kuchyňského pultu ovladač a pustil zvuk. „Z celé země přicházejí nepotvrzené zprávy o ptačí chřipce, naposledy ze San Francisca a Los Angeles, kde zdravotnické úřady údajně uvalily karanténu na dvě hlavní nemocnice...“ Ztěžka jsem si povzdechl a dal jsem si pořádného loka. „Nevidím na tom absolutně nic legračního.“

„Lékařské pohotovosti a záchranky v celé zemi jsou na pokraji sil a mobilní sítě jsou přetížené,“ informoval mě Chuck s pohledem upřeným na zprávy. „Nastal totální chaos.“

„To mi nemusíš vykládat. Měl jsi vidět nemocnice. Už epidemiologické centrum něco potvrdilo?“

„Potvrdili výstrahy, ale zatím nebyl nikdo schopen přijít na to, co se děje doopravdy.“

„To to trvá tak dlouho? Vždyť už je to deset hodin.“

Chuck se zhluboka nadechl a potřásl hlavou. „Vzhledem k tomu, že spadl internet a v logistice dělá paseku virus Scramble, tak nikdo neví, kde kdo je ani co by kdo měl dělat.“

Promnul jsem si oči, dal jsem si další doušek skotské a zadíval jsem se z okna. Začalo hustě chumelit. Ve tmě se třpytil pravidelný přívál vloček, v němž dělal vítr sněžné víry.

Chuck sledoval můj pohled.

„Blíží se bouře a bude to ještě horší než o Vánocích před pár lety. Něco jako mrazivý Sandy.“

Když v roce 2010, den po Vánocích, vyklopil velký blizzard v New Yorku přes půl metru sněhu, tak jsem tu ještě nebyl, ale slyšel jsem o tom. Dvoumetrové návěje v Central Parku a uprostřed ulic sněhu po pás. Jenže takové sněhové bouře teď přicházely skoro každý rok. Ovšem na Sandyho jsem tu už byl a mrazivá verze Sandyho mě děsila. New York začal přitahovat ničivé bouře jako magnet.

„Jen jeďte,“ řekl jsem a dál jsem se díval ven na chumelenici. „My teď nikam nemůžeme. S takhle nemocným Lukem těžko. Potřebuje spánek a klid. A taky se nemůžeme vzdalovat od nemocnic.“

„My vás tady nenecháme,“ prohlásila neústupně Susie a podívala se na Chucka. Pokrčil rameny a dopil panáka.

„Charlesi Mumforde,“ pokračovala po chvíli, „nebuď směšný. Tohle všechno přejde. Ty to dramatizuješ.“

„Já že to dramatizuju?“ vyletěl Chuck vztekle a ukázal na televizi tak vehementně, divže po ní nehodil skleničkou. „Neviděla jsi snad to samé, co já? Čínané vyhlásují válku, po celé zemi se šíří biologický útok, komunikace se hroutí...“

„Nepřeháněj. Oni žádnou válku nevyhlásili. To se jen nějaký ministr naparoval před kamerami,“ krotila ho Susie. „Ostatně podívej se na tohle všechno,“ ukázala po bytě. „Proboha, s tím vším bychom se tady mohli klidně zakopat až do příštích Vánoc.“

Dopil jsem a zamával jsem na ně rukama.

„Prosím vás, nehádejte se ještě vy dva. Myslím, že se to do zítřejšího rána přežene a všechno se zase zklidní.“

Obrátil jsem se k Chuckovi.

„Hele, jestli chceš odjet, já to absolutně chápu. Udělej to, co je nejlepší pro tvou rodinu. To myslím vážně.“

Odmlčel jsem se, zahleděl jsem se mu do očí a přidal jsem úsměv, abych zdůraznil, že to opravdu myslím vážně.

Pak jsem s povzdechem dodal: „Potřebuju se trochu vyspat.“

Chuck se podrbl na hlavě a odložil skleničku na kuchyňský pult.

„Já taky. Ještě se uvidíme, brácho.“

Objal mě a odebral mi sklenici. Susie vstala a políbila mě na tvář.

„Uvidíme se ráno,“ zašeptala mi do ucha a pevně mě objala.

„Prosím tě, jen jeďte, jestli chce,“ zašeptal jsem jí.

Vyšel jsem ven, zavřel za sebou, přešel jsem ten kousek po zšeřelé chodbě k našemu bytu a tiše jsem otevřel dveře. Zamkl jsem za sebou, vplížil jsem se do ložnice a tichounce jsem za sebou zavřel.

V posteli přede mnou ležel celý můj svět. V sinalém zářivkovém světle z displeje našeho budíku jsem obrysy Lauren a Luka rozeznával jen taktak. Stulili se k sobě, v místnosti to vlhce vonělo životem jako v ptáčím hnízdě a ta představa mi vyvolala na tváři úsměv. Jejich pravidelné oddechování konejšilo zjitřené pocity a já jsem tam tiše stál, díval se na ně a užíval si radosti z toho zázraku.

Luke se rozkašlal a dvakrát, třikrát se zajíknul, jako by se nemohl pořádně nadechnout, ale pak zafuněl a zklidnil se.

Tiše jsem se svlékl a opatrně jsem vklouzl pod pokrývky. Luke ležel uprostřed postele, a tak jsem se svinul kolem něj. Lauren ležela vedle něj z druhé strany – naklonil jsem se k ní, shrnul jsem jí z čela pramínek vlasů a políbil jsem ji. Něco zamumlala, a tak jsem ji políbil ještě jednou, pak jsem dlouze vydechl, přitáhl jsem si pod hlavu jeden polštář a zavřel jsem oči.

Všechno bude zase dobré.